

arbejdernes Fremme; men jeg kan ikke dele den Anskuelse, som den ærede Ordfører har udtalt, og som ligeledes deles af den ærede Indenrigsminister, den Anskuelse, at det skal være gennem Finantsloven, at en saadan Indflydelse skal gøres gjældende. Det er vistnok ganske rigtigt, som den ærede Ordfører har fremhævet, at saaledes som Lovgivningen nu er, nemlig Bestemmelserne i Forordningen 29de September 1841, er Rigsdagen for Diebliffet noget i Forlegenhed med Hensyn til dette Spørgsmaal; det forholder sig, som af Ordføreren er anført, at de Arbejder, som i det ene Aar skulle udføres, nødvendigt i det foregaaende Aar skulle være forberedte. Jeg antager imidlertid, at den Indflydelse, Rigsdagen kan gøre Krav paa her at udøve, vil kunne skee ad en noget anden Veie end igennem Finantsloven; hvorfor jeg ikke kan dele Udvalgets Mening om dette Punkt, er, fordi jeg antager, at en Discussion om denne Sag hvert Aar her under Finantsagens Behandling ikke vil være tilraadelig. Jeg troer saaledes, at allerede hvad her er blevet ytret idag vil kunne give Thinget en Formodning om, at en saadan Discussion vil være ikke lidet vidtløftig og mislig, og at det vel vilde kunne hænde, at de Anskuelse, som man fulgte eet Aar, kunne blive forladte et andet Aar, og at man saaledes kunde komme til, istedetfor at følge en planmæssig Fremgangsmaade med Hensyn til Veiarbejdernes Fremme, at følge en temmelig planløs Fremgangsmaade; eet Aar kan det blive med megen Styrke og Vægt fremhævet, at paa det og det Sted behøvedes det særdeles, at der skedes frem med Grundforbedringerne, og i et andet Aar kunde man muligens med ligesaa megen Styrke gøre gjældende, at det dog var mindre rigtigt det, som man havde antaget det foregaaende Aar, og at man nu derimod hellere burde følge en anden Regel, og saaledes fremdeles. Det, som jeg derimod troer, at der burde skee, det er: at der burde lægges en Plan i det Hele for Istandsættelsen af det tilbagestaaende Veiarbejde paa Hovedlandeveiene i Jylland, en Plan,

som ikke, saaledes som Finantsudvalget har tænkt sig, angik blot et enkelt Aar, men omfattede den hele Arrække, i hvilken man maatte antage, at de resterende Veiarbejder kunne fuldføres. En saadan Plan troer jeg ogsaa, af andre Hensyn, er nødvendig, og jeg kan her henholde mig til nogle Ytringer, som faldt herom, da det paagjældende Sted i Budgettet for nogle faa Dage siden var under Forhandling her i Thinget. Det blev nemlig da fremhævet, at den hele Sag om Fuldførelsen af det resterende Veiarbejde i Jylland havde sin særegne Vanskelighed derved, at efterhaanden som Grundforbedringsarbejdet skred frem, efterhaanden stiger ogsaa Vedligeholdelses = Omkostningerne med de grundforbedrede Veie, og i samme Forhold som Vedligeholdelses = Omkostningerne med de grundforbedrede Veie stige, i samme Forhold ville de ordinaire Resourcer, der blive tilbage til Istandsættelsen og Grundforbedringen af de tilbagestaaende Landeveie, blive utilstrækkelige. Jeg troer, at heraf følger, at man, hvis Jylland ikke endnu i en lang Arrække skal komme til at føle Savnet af grundforbedrede Hovedlandeveie, da maa komme dertil, at der bliver bestemt en vis aarlig Sum, der skal anvendes til Landeveienes Grundforbedring. Jeg maa her tilbagefalde i Erindring, hvad der fremkom ved Provindsialstænderne i sin Tid, i Aaret 1840, da den nu gjældende Veiforordning af 1841 var under Forhandling. Ved en Beregning, som dengang blev fremlagt for Provindsialstænderne, blev der givet Udfigt til, at de i Jylland da resterende Hovedlandeveie vilde blive fuldførte i et Tidsrum af 26 Aar; seer man hen til den Oversigt over Veiarbejderne, som nu her er omdeelt, til hvad der er fuldført i de 5 Aar fra 1845—1849, saa vil man deraf see, at der i dette Tidsrum er grundforbedret 12 a 15 Mile; altsaa næsten 3 Mile om Aaret, med en Befostning af 5—600 Rbd.; endvidere erfares deraf, at der staaer omtrent 50 Mile tilbage; Befostningerne derved ere anslaaede til 1½ Million.